

«Α, πρέπει νά κοιμοῦμαι ἐδῶ! Τί ὠραία! Ἔλα, παπποῦ,» ἐφώναζεν ἡ Χαϊδὴ πρὸς τὸν γέροντα, «ἐλα πάνω νά δῆς τί ὠραία ὅπου εἶναι ἐδῶ!»

«Τὸ εἰσεύρω πῶς εἶναι» ἀπεκρίθη αὐτός.

Μετ' ὀλίγον ἡ Χαϊδὴ πάλιν τὸν ἐφώναζε.

«Θά στρώσω τὸ κρεβδάτι μου ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω σενδόνι. Πρέπει νά ἔλθης νά μοῦ φέρῃς σενδόνι.»

«Καλὰ, καλὰ,» ἀπεκρίθη ὁ πάππος της, καὶ ἀφοῦ ἔκαμιν ἄνω κάτω τὰ ροῦχα τῆς ἀποθήκης κατώρθωσε νά εὗρῃ μέσα εἰς τὰ ὑποκάμισά του ἓν μακρὸν λινὸν πανίον, πολὺ χονδρὸν καὶ βαρὺ, τὸ ὁποῖον πραγματικῶς ὁμοιάζεε κάπως μὲ σινδόνιον. (ἀκολουθεῖ.)

Ἀγάπη μητρική.

Καθὼς ἡ θάλασσα τὸ περιγιάλι

Ἐναγκαλίζεται, καταφιλεῖ,

Ἔτσι κ' ἡ μάνα εἰς θερμὴν ἀγκάλῃ
Σφίγγει τὸ τέκνο της καὶ τὸ φιλεῖ.

—ο—

Χειμῶν ἂν εἶναι καὶ ἀνεμοζάλη,

Τοῦ κόσμου τὸ κακὸ ἡ ταραχή,

Τῆς μάνας ἡ ἀγάπη, ἡ μεγάλη,
Θερμαίνει τ' ὀρφανὸ της μοναχῇ.

—ο—

Τῆς μάνας ἡ ἀγάπη προστατεύει

Καὶ σκέπει τὰ πουλιὰ εἰς τὴ φωλιὰ,

Καὶ νά τὰ θρέψῃ ὅλα κινδυνεύει.

—ο—

Καὶ τὴ ζωὴ της νά σώτῃ δὲν γυρεύει

Ἢ μάνα γιὰ νά σώσῃ τὰ παιδιὰ

Ἀχ! ποιά ἀγάπη τῆς μάνας ἡ καρδιά!

ὑπὸ τοῦ κ. Ὁ. Ἰασονίδου

«ΤΟ ΕΠΡΑΞΕΣ ΕΙΣ ΕΜΕ.»

Ἦτο παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ψυχρά, ψυχροτάτη νύξ. ὅτε Ρῶσός τις στρατιώτης ἐφύλαττε σκοπὸς πρὸ μεγάλης τινὸς πυριτιδαποθήκης. Ὁ μανδύας του εἶχε παχὺ στῤῥωμα χιόνος, ἡ ἀναπνοή του ἐκρυστάλλωνε καὶ μακροὶ πάγοι ἐκρέμοντο ἀπὸ τὰ πυκνά του γένεια. Ἐδάδιζε ἐδῶ κ' ἐκεῖ ταχέως, ἐκτύπα τοὺς βραχίονάς του, ὅπως ζεστάνῃ τὸ αἷμά του, ἀλλὰ μιάτην ἐνόησε δὲ ὁ δυστυχὴς ὅτι ὅσα καὶ ἂν ἔκαμνε δὲν θὰ τὸν ἔσωζον ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκείνιον θάνατον, ὅτι θὰ ἐπάγωνεν ἐντὸς ὀλίγου ἐὰν ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ νά δραπετεύσῃ δὲ ἦτο θάνατος καὶ ἀτιμία.

Πολλοὶ ἄνθρωποι διέβησαν ἐκεῖθεν, σπεύδοντες ἄλλοι εἰς διασκέδασιν ἄλλοι εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἄλλοι ἄλλου· ἀλλ' ἐξ ὅλου τοῦ πλήθους μόνον εἰς ἔδωκε προ-

σοχὴν εἰς τὸν δυστυχῇ σκοπόν. Οὗτος ἦτο πτωχὸς χωρικός, πτωχὸς εἰς τὰ καλὰ τοῦ κόσμου ἀλλὰ πλούσιος εἰς ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ἦτις ὡς κρήνη ἀνεξάντλητος ὑπερέβηχε ἰλιζεν ἐκ τῆς καρδίας του καὶ διεχέετο πύρι. Ἡ ἀγάπη του αὐτὴ πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν ἔκαμνε νά ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ὁμοίους του, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς μόνος ἐκ τόσων ἑκατοντάδων εἶχε παρατηρήσει τὸ κάτωχρον πρόσωπον καὶ τὰ παγωμένα χεῖλη τοῦ στρατιώτου. Τὸν ἐπλησίασε λοιπὸν καὶ ἀφοῦ ἐξέβαλε τὴν χονδρὴν του προβατίνην κάππαν τὴν ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ στρατιώτου, λέγων «Φόρσεέ την σύ, εἰ δὲ μὴ θὰ παγώσῃς ἐδῶ. Ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ σπίτι μου καὶ δὲν μου χρειάζεται τόσον ὅσον εἰς σέ.»

Πολλὰ πρωὶ, περὶ τὰ χαράγματα, ὁ στρατιώτης εὐρέθη νεκρὸς, παγωμένος εἰς τὴν θέσιν του.

Δώδεκα μῆνες παρήλθον καὶ πάλιν ἔφθασεν ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ἀλλ' ὁ χωρικός ἀπέθνηθησεν. Ἡ γυνὴ του καὶ τὰ παιδιά του περιεκύκλωνον τὴν κλίνην του κλαίοντα. Ἰδὲ πῶς αἴφνης τὸ κάτισχόν του πρόσωπον λαμπρύνεται! νομίζει τις ὅτι τοῦ δίδεται νέα ζωὴ. Κάτι βλέπει, κάτι ἀκούει! ἴσως ὄνειρεύεται, ἀλλ' ὅπως δῆποτε τὸν ἀκούουν νά λέγῃ:

«Κυρίε μου Χριστέ, Σὺ εἶσαι; Ἐδῶ, εἰς τὴν πτωχήν μου καλύβην; Τί; φορεῖς τὴν κάππαν μου; Τί λέγεις Κύριε;» Καὶ λέγων ταῦτα ὁ ἀσθενὴς προσεπάθει νά στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του καὶ νά τείνῃ τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀπόκρισιν προσώπου τινὸς ἀοράτου.

«Τί λέγεις;» ἐπανέλαβε. «Τὸ ἔνδυμα τὸ ὁποῖον ἔδωκα χάριν Σοῦ εἰς τὸν στρατιώτην, τὸ ἔδωκα εἰς Σε; Γυμνὸς ἦσο Κύριε καὶ σὲ ἐνέδυσα...»

Μὲ τὰς λέξεις ταύτας ἐξέπνευσεν ὁ ἅγιος δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ἡ δὲ ψυχὴ του ἐπέταξεν εἰς τὴν μακαρίαν ἐκείνην χώραν, ὅπου κραυγὴ πόνου ἢ πείνης ἢ δυστυχίας οὐδέποτε ἀκούεται καὶ ὅπου πᾶν δάκρυον ἐξαλείφεται.

Ἀγαπητὰ παιδιά, εἰσθε ὅλα Χριστιανοί, ἀλλ' ἔχετε ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν τόσῃ ὥστε νά σᾶς κάμνῃ νά ἀγαπᾶτε καὶ τοὺς ἀνθρώπους περισσότερον; Συμπαθεῖτε μὲ τοὺς ὁμοίους σας: Συγκινεῖσθε διὰ τοὺς δυστυχοῦντας καὶ ὁσάκις κάμνετε ἐλεημοσύνην τὴν κάμνετε ἐξ ἀγάπης πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης διὰ τὰ καλὰ τὰ ὁποῖα σᾶς ἔδωκεν ὁ Θεός; Εὐτοχισμένα εἰσθε ἐὰν ἔχετε τὴν θεῖαν ταύτην ἀγάπην εἰς τὰς καρδίας σας, διότι θέλετε ἀκούσαι ποτὲ καὶ σεῖς ἐκ στόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοὺς μακαρίους λόγους «Καθ' ὅσον τὸ ἐπράξατε εἰς ἕνα τῶν ἐλαχίστων τούτων, τὸ ἐπράξατε εἰς ἐμέ.»